

raga seisis ta keshel sure issandade seltsis kuñinga lõufoera palge ees ja ütles kuñardades: „Üllewägga auustatud kõrge kuñingas, armoline issand! kõrget suggu ollete ja suur, au ning wäe polest effimene loom; wõitse siis armolikkult õigust möda ka tänagi miño wabbandlikko juttu kuulda. Teie kuñinglik arm weel truimad sullast ial ei leidnud kui miña, mis julgest tohhi tunnistada. Palhugi seisab praego teie aujärje ümber kes mind selle õnne pärrast wihtawad. Waenlaste kurjatahtlik walle lippub teie sõbrust mul lõppetama, agga täno waña tadile! teie katsute igga asja põhjani läbbi ja kulete ni hāsti süalluse kui kaebaja juttu; olgo nad küllalt selja tagga luisand ja mind taggajärrel jossinud, miña seisan kohkomata kohto ees ja mõtlen: küt teie miño truust tunnete, mis sedda taggakuusomist mulle sadab.“ „Wai!“ kargatas kuñingas — „piddage lõuad finni! teie libbekelik lorri lähheb tuulde; awwalikkus tõusnud üllekohto tööd ahwardawad teile nuhtlust. Kas piddasite rahho leppingut, mis surest armust kõige ellajadele kulutasin ja wande sõnaga finnitasin? — Seal seisab leinaja küt Kannusjalg, kelle lapsed teie, üllekohtune warra! üksteise järrel enāmist kōik ärrarōwisite! Armaust miño wasto pūate, ussun ma, se läbbi üllestunnistada, et miño kuñinglikko wolli awwalikkult põlgate ja miño truini sullastele pussi teete. Waene Hints kautas ühhe silma ja terwise! Messikāppal lähheb mõni nāddal

aega wallosaid awu parrandades. Toho, ärriskelm! mis piksemalt teiega waidlema affan: kaebajaid on ulgakeste, tõeks tehtud kurjusi küllalt; peasmist teil ei olle lota.“ Reinowadder kostis allandlikkult: „Armoline kuñinga issand, kas miña sellepärrast nuhtluse wärt! olli se ehk miño sū et Messikāp werise päga taggasi tulli? Kudda tõ nõnda palk! ütleb waña tark sõna. Ülleliig julguses kippus ta sõgge wäe kaupa tallomehhe messipu kallale, ei kuulnud miño keeldu; magguš meekärje iño pištis teima mõistuse — ei tohhi nimetada: kuhho? — Tükksid tormlased tallopoead teima kerre peale, eks olnud Messikāppal tuggewust ja rammo küllalt wasto panna; sõimas ja wopsis rahwas tedda, miks ta siis kui wahwa mees neile laimu ja matsusi kätte ei tassund enne kui jōlke pakko pōggenes? — Ja kui issane, kas Hints, sedda lahkest wasto wōtsin ja wōeras: peo roaga sõōtsin, ennast warguse eest ei oškand oida, waid miño sõbralikkō nõu wasto õsel sallamahti kohtomehhe küni wargale pugges ja seal willetsat kahjo leidis: kas se siis miño sū? Wai kas miña nende pōrase tõ pärrast nuhtluse wärt ollen? Sesuggune kohtomõistmine sadaks teie kuñinglikko aule igaweest äbbi! Agga teie kās wolli ning melewald; olgo asja otius selgem kui selge, kohto otius teie kās: teie wōite miñoga tehha, mis tahhate, tõusko sest mulle kasso ehk kahjo. Tahhate mind keta, küpsetada, ärrakāgistada ehk mõdegaga